

На перехресті життєвих стежок Петра Шабаляна

Дитинства у Петра Павловича практично не було, юність – у роботі та піклуванні про хвору матінку, а далі життя підкинуло крутий поворот. Все змінилося, коли доля привела його в Рівне на Льонокомбінат, де Петро Шабалян понад тридцять років віддав підприємству, яке стало для нього рідним. Його пам'ятають тут як хорошу людину та відповідального працівника. Згодом доля подарувала зустріч із прекрасною жінкою, що стала його вірною супутницею, підтримкою та надією. Разом вони виховали двох чудових донечок...

Народився Петро в селі Башківці, що на Тернопільщині. Батька хлопчик практично не пам'ятає, оскільки він рано пішов з життя.

– Нас в сім'ї троє: старша сестра, я та братик. Дитинство моє не було безтурботним. Мамі одній було не просто з нами, адже на її плечі лягли всі турботи, а ще ж треба було в колгосп на роботу ходити. Тож матусю віддала в інтернат. Перебували ми там рік, а тоді мама тяжко захворіла та забрала нас додому. Я пішов до сільської початкової школи і разом з тим за-

ймався господарством. Намагався добре вчитися, незважаючи на те, що вдома чимало роботи. Після закінчення чотирьох класів навчання продовжив у школі, що знаходилася у сусідньому селі Тилявці. Під час навчання захоплювався історією, літературою та географією, мріяв про професію журналіста. І після закінчення восьми класів у мене була можливість вступити на факультет журналістики до Львова. Та тяжка хвороба мами, яка потребувала постійного догляду та піклування, змусили мене змінити плани й піти працювати в колгосп. Отож у 1968 році у віці п'ятнадцяти років мене прийняли різноробочим у колгосп, – ділиться дитячими спогадами Петро Павлович.

– Працював у колгоспі до 1974 року, крім цього, в цей же час трапилася нагода проявити свої журналістські здібності. Якось у колгоспі проводилися збори, от я вирішив написати замітку в районну газету про цю подію. І вийшло досить добре, оскільки після опублікування матеріалу редактор запропонував мені працювати позаштатним сільським кореспондентом. Тож крім основної роботи я ще писав невеличкі нариси, есе та статті для газети й, звичайно, отримував за це грошову винагороду.

В січні 1974 року почав відвідувати Чортківську обласну автошколу, де навчання тривало шість місяців, а по закінченню отримав водійські права. А потім не стало мами... І сестра, яка на той час вже жила і працювала в Рівному, запропонувала мені переїхати сюди, аргументуючи тим, що мені там самому нема що робити, тим більше, що тут можна й роботу якусь кращу знайти. Тож після семи років роботи в колгоспі я звільнився і переїхав у Рівне.

- Про Льонокомбінат знав від сестри, оскільки вона тут працювала, тож після переїзду саме сюди прийшов влаштуватися на роботу. Прийняли мене на посаду слюсаря-ремонтника в цех мокрого прядіння прядильного виробництва фабрики побутових тканин. Кабишев Анатолій Григорович став моїм наставником, допоміг опанувати всі премудрості слюсарної справи. Починаючи з кінця 1975 року і до 2005-го працював на цій посаді. Траплялося, що доводилося підміняти помічника майстра, і завдяки порадам і науці Анатолія Григоровича я легко і вправно справлявся з цими

обов'язками. У 2005 році мене перевели слюсарем з ремонту устаткування теплових мереж у цех паросилового господарства, де я й працював до 2008 року. А звільнився за два тижні до того, як Льонокомбінат було продано, – згадує Петро Шабалян.

- На Рівненському льонокомбінаті випускали газету «Текстильник», тож я не полишив свого захоплення і продовжив свою творчу діяльність тут – писав невеличкі замітки та подяки від імені працівників. Брав участь у соціалістичних змаганнях, а також займався раціоналізацією. На Льонокомбінаті навіть проходили змагання серед раціоналізаторів! Революційних винаходів, що-правда, не було, бо обладнання доволі точне, але деякі раціоналізаторські пропозиції були досить доречні та дієві. В місяць одну-дві пропозиції обов'язково вносив. Чим більший економічний ефект давала пропозиція, тим кращі були преміальні. Також на честь свят кращих працівників відзначали та нагороджували, тож за хорошу роботу і досягнення маю чимало грамот з подяками.

Петро Павлович активно займався громадською роботою – був членом комсомольсько-оперативного загону, який допомагав міліції, займався охороною громадського порядку в пізній час доби.

- За нами була закріплена певна територія, на якій ми чергували тричі на тиждень до півночі. У 1985 році мене нагородили знаком «Відмінний дружинник Української РСР». Ще одне моє захоплення – це шахи. Неодноразово брав участь у турнірах із шахів, виступаючи за команду Льонокомбінату.

Колектив у нас був чудовий, жили дружно, звичайно, різне траплялося, але всі швидко забували ті непорозуміння. Все переживали разом, ділили і радість, і горе, щоб не сталося, підтримували одне одного. З керівництвом теж пощастило - цінували нашу роботу й відстоювали інтереси своїх підлеглих. Частенько із-

дили на екскурсії, майже всю Україну об'їздили. Крім того, на комбінаті працівникам давали путівки на відпочинок, а ось вже й сім років відпочивав у Криму та на Закарпатті, – розповідає наш герой.

- З майбутньою дружиною Тетяною познайомилися одного прекрасного дня в Парку культури імені Т.Г. Шевченка. Як з'ясувалося, вона теж працювала на Льонокомбінаті, оператором чесальних машин у підготовчому цеху фабрики побутових тканин. Через рік після знайомства одружилися. Маємо двох доньок, вже й онук є. Вільного часу в мене практично не має, оскільки я ще працюю охоронцем – планувалося на три місяці, а ось вже й сім років працюю. В нашому будинку створили ОСББ, тож я відповідаю за чистоту і порядок на прибудинковій території. Якщо видається якась вільна година, люблю почитати, маю вдома невеличку бібліотеку, часто відвідую й місцеву книгозбірню.

Вже двічі був на оновленому Льонокомбінаті. Звичайно, сучасне обладнання не порівняти із тим, що стояло, все це завдяки науково-технічному прогресу. Зараз все автоматизовано, в наш час такого не було, але цього й слід очікувати, адже час не стоїть на місці, технології удосконалюються. Хотілося б побажати Олегу Червонку успіхів у його натхненній і такій необхідній нам всім праці.